

Kisárvák éneke
Az éhen meghalt, elhagyott örvégő és három árvájáról.

Oh menyország, szép fénylő tündöklő csillaga,
 Hallgasd meg, hogy könyörög az örvégő és árva,
 Mert nincs aki szájára, hogyha sír az árva,
 Csak te, árva örvégők legkegyesebb gyámja.

Elmaradtam árvaikkal, szenvedő belegen,
 Oh nem volt egy betű falatka kenyereim,
 Sír az árva gyerekek, oh anyám mit tegyek?
 Én az ágyban röhögök, szív anyám mit tegyek?

Eredj fiam hisz vannak gazdag rokonaid,
 Mond el, hogy mint éhennek kisebb testvéreid,
 Hogy én betű vagyok, arról is rájartok,
 Hát ha talán megesik a szive rajtatok.

Meg az árva reszelve, sose lett még ilyet,
 Hogyne indítana meg bármilyen kőszívet,
 Hét kisebb testvére ott megyen mellette,
 Mindháromnak tele van könyvel a két szeme.

De a gazdag rokonnak még meg sem hallgatják,
 A három árva a kutyákat üszítják,
 Még a három árva tovább megyen sírva,
 Oh szív anyám, mi van a számaikra megyés.

Egy utca szegleténél a legkisebb gyerekek,
 Zokogva így kiált fel: én tovább nem megyek!
 Nem megyek, nem tudok, már tovább nem bírok
 Jó emberek egy falat kenyeret adjatok.

Ninosen aki meghallja az árvák panaszát,
Jobb érik el az árvák a szomori tányát,
A szomori tányát, a nagy beteg anyát,
Íhí magát meg sem érheti gyermeke panaszát.

Alkony borult a tájra, sötét lett az éjjel,
A bus házuál nem lehet már látni sem szejjel
Leborult az árva mind édesanyjára
Sivát nagy csend borult már az egész tájra.

Jön a hajnal aranyos biboros köntösbe,
A szomori kis házba világ sem ömlött be,
Oh jaj, mit látni ott? nagy halovány halott:
Háron árva anyjával egy ágyba nyugodott.

Milyen boldog mindannyian, mosolyog az ajkuk,
Mert a nagy szűz anya megkönyörült rajtuk,
A bus éjszakában hozzájuk leszáll,
S lelkiüket felvitte a fényes mennyországba...

ifj. Szabó Lajosné.
Tapsong. (Farekas Anna.)
1974. III. 1.

Pelófi ut. 40.